

Już po raz 45. cały chrześcijański świat będzie się modlił o jedność chrześcijan. Modlitwy trwają przez cały tydzień. Rozpoczęły się 18 stycznia i potrwają aż do 25 stycznia, tj. do święta Nawrócenia św. Pawła Apostoła. Ojcowie II Soboru Watykańskiego w specjalnym dokumencie o ekumenizmie nalegali na wspólną modlitwę, wspominając o tym, że „ten święty plan pojednania wszystkich chrześcijan w jedności jednego i jedynego Kościoła Chrystusowego przekracza ludzkie siły i zdolności” („Unitatis redintegratio”, 24).

W ramach Tygodnia na całym świecie odbywa się szereg konferencji, spotkań i nabożeństw organizowanych przez Rady Ekumeniczne, Konferencje Episkopatów i inne organy Kościołów różnych krajów.

Podczas tych siedmiu dni chrześcijanie w każdej świątyni, również w naszej diecezji, modlą się o jedność. Natomiast główne nabożeństwo w naszej diecezji zostanie odprawione w katedrze grodzieńskiej 24 stycznia o godz. 18.30. Wszyscy zebrani wezmą udział w Nabożeństwie Słowa Bożego oraz Nabożeństwie Światła. Hasłem Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan są słowa „Przemienieni przez zwycięstwo Jezusa Chrystusa”, zaczerpnięte z Listu św. Pawła do Koryntian.

Będzie to już drugie uroczyste spotkanie modlitewne w naszej katedrze. Pierwsze spotkanie pod hasłem „Wy jesteście świadkami tego” (Łk 24, 48) odbyło się w 2010 roku. W liturgii Słowa Bożego, której przewodniczył ks. bp Aleksander Kaszkiewicz wzięli udział również przedstawiciele Kościoła Prawosławnego, Wspólnoty Luteriańskiej oraz Kościoła Greckokatolickiego.

Zapraszamy wszystkich wiernych na wspólną modlitwę, a w swoich codziennych modlitwach pamiętajmy o jedności chrześcijan. †

Jedną z najbardziej znaczących konsekwencji, wynikających z nauczania Soboru Watykańskiego II jest fakt, że jego myślenie i mówienie zostało naznaczone ekumenicznym wymiarem. Od tego czasu ekumenizm wszedł głęboko w życie Kościoła i jest nieodzownym elementem jego istoty i działania. Dzięki ekumenicznej otwartości II Soboru Watykańskiego, możliwe stało się prawdziwe zbliżenie między Kościołem rzymskokatolickim a chrześcijanami przynależnymi do innych Kościołów czy wspólnot chrześcijańskich. W nastawieniu Magisterium Kościoła dokonał się przełomowy zwrot: ekumenizm dawniej odrzucany, dziś jest uznawany za narzędzie Ducha Świętego, a pragnienie i poszukiwanie jedności jest łaską, darem Boga. Stąd chrześcijaństwo nie może być obojętne na sprawę jedności, ignorując problematykę ekumeniczną, w przeciwnym razie byłoby chrześcijaństwem niepełnym, okaleczonym i chorym. Chrześcijanie coraz mocniej zdają sobie sprawę ze skandalu, jakim jest podział chrześcijaństwa, i że dramat rozdarcia, istniejący wśród uczniów Chrystusa, jest wbrew Jego modlitwie i woli.

W pierwszej encyklice poświęconej ekumenizmowi „Ut unum sint” („Aby byli jedno”), czytamy:

„Bóg pragnie jedności całego rozproszonego rodzaju ludzkiego. Dlatego zesłał swego Syna, aby umierając za nas i zmartwychwstając, obdarzył nas swoim Duchem miłości. W przeddzień ofiary krzyżowej sam Jezus modli się do Ojca za swoich uczniów i za wszystkich wierzących w Niego, aby byli jedno, jako jedna żywa wspólnota. Wynika stąd nie tylko obowiązek dążenia do jedności, ale także odpowiedzialność wobec Boga i wobec Jego zamysłu, spoczywająca na tych, którzy przez chrzest stają się Ciałem Chrystusa – Ciałem, w którym winny się w pełni urzeczywistniać pojednanie i komunია” (nr 6). Ekumenizm jawi się jako usilne poszukiwanie widzialnej jedności chrześcijaństwa, dlatego owo dążenie ma przenikać Kościół w całej jego rzeczywistości, zarówno na szczeblu Kościoła powszechnego, jak i lokalnego.

Rozważając na temat zagadnienia ekumenizmu, trzeba zwrócić uwagę na to, że tylko Kościół świadomy swojej tożsamości, odczuwający odpowiedzialność za powierzoną Mu prawdę i silnie zjednoczony sakramentalną więzią, może podjąć dialog z innymi odłamami chrześcijańskimi. Fundamentem takiego dialogu ma być prawda odkryta w Bożym Objawieniu. Idąc drogą zjednoczenia nie da się iść na skróty ani przyspieszać kosztem prawdy. Czas zjednoczenia musi dojrzewać, natomiast do nas należy troska i wysiłek, aby ten czas nastał. Jedność trzeba ustawicznie budować, rozmawiając między sobą i umacniając zaufanie. Na tej drodze będziemy mogli rozumieć, szanować i przyjmować inność drugiego człowieka, innego wyznania.

Aby jak najlepiej odpowiedzieć na to wezwanie, konieczne jest spełnienie następujących warunków: 1) stała odnowa Kościoła w coraz większej wierności jego powołaniu. Taka odnowa jest mocą ruchu zmierzającego do jedności; 2) nawrócenie serca. Nawrócenie rodzi się z pragnienia jedności. Jak również z tego pragnienia rodzi się wewnętrzna przemiana, polegająca na głębszym przyłgnięciu do Ewangelii. Im bardziej będziemy zjednoczeni z Jezusem, tym bliżej będziemy między sobą; 3) wspólna modlitwa, z której rodzi się postawa nawrócenia serca. Wezwanie „nawracajcie się” oznacza: zmieniajcie myślenie, patrzcie na swoje życie inaczej, głębiej, z większą wrażliwością na potrzeby drugiego człowieka; 4) wzajemne poznanie braterskie. Nawrócenie serca to rytm miłości. Miłość tworzy komunię osób i wspólnot.

Przyjmując Miłość i żyjąc według Niej, zwracamy się do Boga, jako najdoskonalszego źródła jedności, która jest jednością Ojca, Syna i Ducha Świętego, aby z tego źródła czerpać moc tworzenia komunii pomiędzy ludźmi, aby ją cierpliwie odtwarzać pomiędzy podzielonymi braćmi i siostrami; 5) formacja ekumeniczna wiernych, a zwłaszcza kapłanów. Należy poznawać ducha braci i siostr innych wyznań. Nie należy ograniczać się tylko do analizy ich doktryny, lecz chodzi o pełne ujęcie konkretnej całościowej rzeczywistości drugiego Kościoła; 6) dialog między teologami i spotkania między chrześcijanami różnych Kościołów i wspólnot. Pojednanie między Kościołami może nastąpić tylko wtedy, kiedy przybliżą się one do siebie pod względem doktrynalnym, odkrywając wspólną wierność dla jednej i tej samej wiary, przekazanej nam przez Apostołów, przy odrzuceniu na drugi plan kwestii konkretnych sformułowań doktrynalnych czy teologicznych; 7) współpraca między chrześcijanami w różnych dziedzinach służby ludziom. Współdziałanie chrześcijan odnosi się zarówno do intensywnych akcji na rzecz pokoju światowego, jak i do ratowania godności osoby ludzkiej i stosowania Ewangelii do zagadnień społecznych (por. KKK 821).

Przemienieni przez zwycięstwo Jezusa Chrystusa

Wpisany przez ks. Уладзімір Гуляй
21.01.2012 01:00

